

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cels[issi]mi ac rev[erendissi]mi principis Ferdinandi
episcopi Paderbornensis ... Baronis de Fvrstenberg Votiva
epigrammata, divis titularibus Luciae Virg. et M.
Syracusanae, Liborio episc. ...**

Ferdinand <Paderborn, Bischof, II.>

[S.l.], 1677

Divae Lvciae Virgini & Martyri Syracusanae, ... Ferndinandvs Episcopus
Paderbornensis, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-7730

5

D I V Æ L V C I Æ
Virgini & Martyri Syracusanae,

S E R V A T R I C I

in dysenteria & hæmorrhoidum acutissimis doloribus,

F E R D I N A N D V S

Episcopus Paderbornensis,

Coadjutor Monasteriensis &c.

V O T V M

Anno MDCLXXVI.

O! quid torminibus præsens medicina levanda
Ferre laboranti, Virgo, moraris opem?
Tu mortalis adhuc, ægræ solatia matri
Diceris in tanto, Diva, tulisse malò.
Addita nunc cælo potes omnia: pelle dolores,
Qui miseris urunt viscera nostra modis.
Quem non ulla queunt medicamina sistere fluxum
Sanguinis, ah! votis siste vocata meis.
Quodque Agathæ potuere preces, sit fas mihi per te
Carmine votivo dicere, posse tuas.
Concordes animæ, quas nunc par junxit Olympi
Gloria, par olim virginitatis amor:
Este mihi faciles, & pro me jungite vota:
In manibus vestris vita salusque mea est.
Profit, opemque ferat, siquid tamen illa merentur,
Muneribus me vos demeruisse meis.
Altera nunc à me * positas sibi conspicit aras:
Altera, si valeam, munera vota feret.

A 3

Solvisti

6 EPISCOPO ET PRINCIPI
Solvisti meritas dotali munere grates :

Dos mihi, ne munus despice, carmen erit.
Carmine fit vivax meritum : neque nesciet ætas
Postera, quod vivam, munus id esse tuum.
Vota etiam, pro me salvo tibi debita, reddet
Unanimis Vatum, qua valet, arte, chorus.
Quam mihi præstiteris testabitur ara salutem,
Et suspensâ tuo sacra tabella tholo.

In scribam: QUÆ TE, VIRGO, TRIBUENTE REVIXI,
LUX MIHI NATALIS SEMPER HABENDA LOCO.

* Sacellum D. Agathæ Virg. & Mart. ad incolarum religionem
amplificandam, extruxi in Siddeffe anno MDCLXVIII.

*Talia meditante Te, Princeps Celsissime, festinans ego
Tuo ac meo voto exolvi, ad ejusdem Divæ sospitæ aras
hosce versiculos appendendos scripsi.*

Diva potens, morbos semper miserata fluentes,
Sanguine jam venas destituente suas :
Accipe servato meritas pro Principe grates,
Illimes Paderæ cui famulantur aquæ.
Ille sacri fidus Custos & Pastor ovilis,
Ille decus patriæ delictumque suæ
FERNANDUS, quam pene fuit ! Jam fama, fuisse
Dixerat : & passim credita fama fuit.
Tristia defuncto jam pangebamus amici
Carmina, in exequias ultima dona pias.
Vivere cum sese scribit mœrentibus ipse :
Vivere sed scribit munere, Diva, tuo.
Stringere quem nullæ potuere Machaonis artes,
Strinxerunt fluxum vota petentis opem.
O benè, quòd lucis teneas à nomine nomen,
Lux oculis per quam redditur illa meis.

Nunc

Nunc elegos; dum magna suo sequar ordine cœpta,
A tibi devoto pectore plura feres.

Venerit extremis tandem manus ultima fastis,
Ipse tuâ plenus laude December erit.

Sive tuo referam quæsitâ sanguine palmas,

Sive (quod ô!) numquam non ero, Virgo, tuus.

Næ ego humanæ conditionis non satis memor esse videar, si vastissimi operis, plurium vires lassantis & lassaturi, metam ultimam scribendo vivendoque attingere, & in S. Lucie illustrandâ vitâ operam ponere me posse sperem. Quam à decessoribus accepi lampada, neque segniter aliquo tenus prætuli, eam aliis tradam, ac supplicibus votis exposcam in eorum recipi societatem, quibus nunc devotum studium, & vitam habeo occupatam. Hujus vero pœmatij fructus non levis fuerit, si eorum qui ad S. Lucie Acta pervenient, memoriam commovero, ut ejus clarissimis maximisque beneficiis annumerent sanitatem redditam Principi, de hoc opere nostro suâ beneficentiâ optimè merito. Addant P. Godefridum Henschenium grate ac pie commemorare solitum, vitam se debere matris de se gravidæ & dysentericæ voto, S. Lucie nuncupato; adeoque patrocínio ejus prius se servatum fuisse quam natum.

Hæc ego: Wallius vero noster, quam fuerat ad primum creditæ mortis rumore commotus vehementer, tam eleganter insimulavit Famam, quod optimum quemque acerbissimo nuntio in summum dolorem temere conjecisset, per epistolam sic prælocutus.

CELISSIME AC REVERENDISSIME PRINCEPS.

Habet hoc poëticum studium, præ ceteris ingenuarum artium disciplinis eximium, quod in utrâque fortunâ sive luctum solari, sive gratulandi causas exponere lucu-

lentiùs, & ornatius possit. Tanta in eo est copia, seu potius
 lautitia elegantium verborum, & sententiarum gravitas, &
 in aures animumque suaviter illabentium numerorum vis, &
 è purissimis hausta fontibus divinarum humanarumque re-
 rum scientia. Vtriusque argumenti magnam mihi materiam
 tristis & jucunda res obtulit. Percrebuerat fama publicis
 dissipata literis, quæ ex more quaque hebdomade in Braban-
 tiâ Hollandiâque in lucem editæ, nuntiant quidquid uspiam
 ferè terrarum memoratu dignum geritur, Te dysenteriâ,
 vulgato per universam Germaniam malo, è vivis excessisse.
 O luctuosum, & acerbum omnibus nuntium, & mihi qui-
 dem, quem amici singularis nomine in literis Tuis dignari
 soles, singulariter gravem! Gravi illo casu percussæ Musæ
 meæ, ut sese aliquâ ex parte relevarent, de Epicedio, doloris
 solatio dicam, an fomento? cogitabant. Nequibant certè
 primum sibi sic imperare, ut tristissimi carminis initium,
 nedum exitum invenirent. At ecce Tuæ ad me datæ literæ
 gratissimæ, si ulla umquam, & Tuâ quidem manu, ut
 semper, conscriptæ mihi redduntur: quibus Te è morbo, cuius
 levandi spem medici abjecerant, S. Lucie patrocinio recrea-
 tum scribis. Come est illud Ciceronis, quod, ut in loco, re-
 ferre hîc lubet. Egrotabat Atticus, atque hoc illi significa-
 verat literis ab Alexide liberto suo, qui illi à studiis & epi-
 stolis erat, scriptis, inter cujus & Attici manum nihil admo-
 dum intererat. Tum urbanè Cicero: * Alexidis manum
 amabam, quòd tam propè accedebat ad similitudi-
 nem tuæ: literæ manum non amabam, quia indica-
 bat te non valere. Ego verò manum illam Tuam creber-
 rimis literis Tuis mihi cognitissimam non amarem, à quâ
 nuntium acceperam, quo neque verior, neque optatior ad me
 perferri poterat? Cùm illam dissuaviari coràm non liceret,
 quod licuit, illis quas expresserat notis reverenter osculum
 dedi.

* Lib. 7. ep. 2.

dedi. Ab acerbo igitur luctu ad certam, & ut solent res inexpectatae esse latiores, uberrimam letandi causam tractus silere non potui. Non potui in ordinum & aetatum omnium de vita Tibi restituta gratulantium concursu atque letitia non aliquem etiam iucunditatis meae fructum ad Te mittere. Mihi sane, ita vivam, nullum unquam sereniore animo carmen provenit, quam hoc ipsum, quo Te Tibi, & Ecclesiae, & Imperio, & bonis, & literatis omnibus redditum gratulor. Efferebat sese inter scribendum insatiabili gaudio completus arrectusque animus, gestiebatque redintegrata Tibi valetudine amoris etiam officiique redintegratione non modo veterem meam erga Te observantiam renovare, sed etiam testatorem auctioremque facere. Satis profecto mihi materia dederat Fama, quae re falsa certum, eumque acerbissimum dolorem omnibus inusserat. Itaque primum illam temeritatis insinulavi suae, quod Te, quem propter immortalia merita nemo non immortalem esse vellet, immaturè nobis praereptum esse pervulgasset. Sed haec est, ut ait * Plinius, cum de his, qui elati revixerunt, agit, conditio mortalium: ad has, & eiusmodi occasiones fortunae gignimur, uti de homine nè morti quidem debeat credi. Tum funestam contagione mortis tuae paginam, quam ipsa longè lateque sparserat, non ovis & sulphure, sed è sacrorum ritu carmine lustrandam duxi. Postremò iussi illam in manus hominum carmen hoc dare, tum ut honorariam rumoris à se temerè dissipati multam lueret, tum ut vero latoque nuntio tantum animos omnium diffunderet, quantum antea vano & funesto contraxerat. Tu verò ante omnes, Princeps Celsissime atque Humanissime, hisce versiculis adde vultum, quem Tibi confirmata valetudo reddidit, hilarem vitalemque, qui cum meâ, & omnium, qui

* Lib. 7. cap. 52.

10 EPISCOPO ET PRINCIPI

Te amant, coluntque, lætitia & gratulatione consentiat.
 Qui convaluerunt, non illicò ad res arduas difficilesque
 tractandas sese conferunt: diverticula quædam amant. Ab
 agendis igitur rebus ad brevem animi remissionem, ad
 amœnissimum secessum Te sevoco, ad Heliconem, ad Tuas
 measque delicias. Hic Plinium alterum, nullâ spe, nullo
 timore sollicitatum, nullis rumoribus inquietum, secum
 tantum, & cum libellis loquentem audire te volo. O rectâ
 sinceramque vitam! ô dulce otium honestumque, ac
 pænè omni negotio pulchrius! O FONTES, O LAURI,
 verum secretumque Musæum, quàm multa inveni-
 tis, quàm multa dictatis! Proinde Tu quoque Te curis
 paullisper eripe, & hoc quod affero, bono vultu lege. Vale
 Musarum præsidium, & decus, & Magni Patruï Tui, cui
 Societas nostra tantum debet, quantum se persolvere non
 posse gaudet, annos exple, & de nostris auge. Contraci, anno
 à natali Christi MDCLXXVI, à Tuo, qui in XII Kal. Nov.
 incidit L: qui ut multos per annos celebrandus candidior
 semper candidiorque redeat, vitæ auctorem Deum precor.

* Lib. I. epist. 9.

IN FAMAM.

AT tibi, Fama, malum quo non funestius umquã
 Vatibus allabi poterat, stent limina centum
 Clausa seris, servetque vigil custodia ⁊ portas.
 Dum tibi nulla sera est, dum nocte dieque patefcunt
 Atria, dum præbes avidas venientibus aures,
 Tu nullo veri, nullo discrimine ficti,
 Quidquid id est, dubiis, ut sunt, auctoris effers.
 Sæpè insperatis cumulas nova gaudia rebus:
 Sæpè etiam ingenti permisces omnia luctu.
 Mirabar, dum luce bonâ bona dicere verba

Insti-